

te enkelte bemærkninger til de forskellige elementer i forslaget.

Med beslutningsforslaget lægges der op til, at offerrådgivningen bør styrkes både organisatorisk og økonomisk. Offerrådgivningen er jo en frivillig organisation baseret på græsrodsprincippet, som gør en stor indsats for at hjælpe og støtte ofre for forbrydelser. Offerrådgivningen yder ikke behandling, men giver medmenneskelig kontakt og forståelse samt råd og vejledning.

Efter flerårsaftalen for politiet og anklagemyndigheden er det et mål, at offerrådgivningen videreføres og styrkes i de nye politikredse, og der er bl.a. etableret faste kontaktpunkter i politikredsene for offerrådgivningen.

Efter ønske fra paraplyorganisationen Offerrådgivningen i Danmark er der med virkning fra den 1. marts 2009 oprettet et centralt landsekretariat for de lokale offerrådgivninger, og der er hermed sket en væsentlig styrkelse af offerrådgivningen på det organisatoriske plan. Af udgifter, der vil kunne afholdes af rådighedsbevillingen, kan nævnes udgifter til kurser, forplejning og transport i forbindelse med møder, annoncering, lokaleudgifter, kontorhold og vagttelefoner. Det overvejes for tiden, om der også bør være mulighed for, at den enkelte offerrådgiver i et vist omfang kan få dækket omkostninger i forbindelse med rådgivningsarbejdet, herunder transportudgifter.

Beslutningsforslaget nævner også en ordning med – i gåseøjne – bodspenge på f.eks. 500 kr., som gerningsmanden skal betale til en erstatningsfond eller til offeret. En eventuel indførelse af en sådan ordning vil rejse en række spørgsmål, som selvfølgelig skal overvejes grundigt. Det gælder både det principielle spørgsmål om at indføre en sådan generel tillægsstraf i forhold til den allerede dømte straf, spørgsmålet om den nærmere udformning af en sådan ordning og spørgsmålet om de administrative og ressourcemæssige konsekvenser ved i givet fald i en række sager at skulle tvangsinddrive et beløb på 500 kr. Man skal også være opmærksom på, at den forurettede efter de gældende regler får erstatning efter de almindelige erstatningsregler, hvis der ved forbrydelsen er sket person- eller tingskade.

Kl. 19:21

Jeg kan i øvrigt tilføje, at den svenske ordning, som omtales i bemærkningerne til beslutningsforslaget, efter det oplyste er udformet sådan, at bodspengene betales til en erstatningsfond og ikke til offeret.

Med hensyn til forslaget om at etablere et støttecenter for børn og unge, der har været udsat for en forbrydelse, har Velfærdsministeriet oplyst, at kommunerne efter serviceloven i dag skal yde hjælp til et barn eller en ung, når det må anses for at være af væsentlig betydning af hensyn til personens særlige behov for støtte. Dette gælder uafhængigt af, om barnet eller den unge har været udsat for en forbrydelse, og kan f.eks. bestå i psykologhjælp. Velfærdsministeriet har desuden peget på, at Videncentret for Sociale Indsatser ved Seksuelle Overgreb mod børn varetager opgaver med rådgivning, metodeudvikling, videnindsamling, erfaringsopsamling m.v. om tilfælde, hvor børn og unge har været udsat for psykisk eller fysisk vold eller seksuelle overgreb.

Forslagsstillerne anfører, at der bør udbetales erstatning til ofre for forbrydelser, hvis gerningsmanden frifindes, og at der bør være mulighed for at betale acontoerstatning, f.eks. til medicinudgifter. Jeg går ud fra, at der sigtes til de særlige regler i offererstatningsloven om erstatning og godtgørelse fra staten for personskade som følge af en overtrædelse af straffeloven. Efter disse regler betales der erstatning, selv om gerningsmanden f.eks. er ukendt eller ikke kan straffes, fordi han eller hun er under den kriminelle lavalder.

Det er ikke sådan, at der aldrig kan udbetales erstatning til offeret, hvis gerningsmanden frifindes. I tilfælde, hvor domstolene fastslår, at offeret har været udsat for en forbrydelse, men frifinder den tiltalte som følge af manglende bevis for, at han eller hun er gerningsmanden, kan der således som udgangspunkt betales erstatning efter offererstatningsloven, navnlig når det blot må lægges til grund, at gerningsmanden er ukendt.

Det er vigtigt at holde fast i, at erstatning fra staten efter offererstatningsloven forudsætter, at der er sket en forbrydelse. Derfor udbetales der ikke erstatning, hvis retten frifinder den tiltalte, fordi der ikke er begået noget strafbart. Hvis der ikke rejses tiltale, f.eks. fordi gerningsmanden ikke kan findes, vurderer Erstatningsnævnet, om der har været tale om en straffelovsovertrædelse, der har medført personskade.

Med hensyn til mulighederne for acontoerstatning kan jeg oplyse, at Erstatningsnævnet har mulighed for at behandle en sag om erstatning, inden sagen er færdigbehandlet hos politiet, anklagemyndigheden eller ved domstolene, hvis forholdene taler for det. Det kan f.eks. være